REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PAZINU
Franjevačke stube 2
52000 Pazin

Poslovni broj: 1 P-89/2026-58

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E NJ E

Općinski sud u Pazinu, po sucu Luki Zeniću, u pravnoj stvari tužiteljice Gordane Červeni, OIB: 93609009205 iz Velike Trnovitice, Velika Trnovitica 269, zastupane po punomoćniku Marinu Buviniću, odvjetniku u Umagu-Umago, Trgovačka 3/I, protiv tuženice Zagrebačke banke d.d. Zagreb, OIB: 92963223473 sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, zastupane po punomoćnici Margariti Kiš Kapetanović, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija j.t.d., OIB: 85577874038 sa sjedištem u Zagrebu, Iblerov trg 10/VII, p.p. 7, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 28. rujna 2026., u prisutnosti punomoćnika tužiteljice te u odsutnosti uredno pozvane tuženice, 6. studenog 2026. objavio je i

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženici Zagrebačkoj banci d.d. Zagreb da tužiteljici Gordani Červeni isplati zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose preplate po osnovi promjene kamatne stope, i to:

- na iznos od 23,14 EUR od 30.11.2007. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 23,13 EUR od 02.01.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 23,12 EUR od 03.01.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 23,12 EUR od 27.02.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,34 EUR od 12.03.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,33 EUR od 23.04.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,32 EUR od 02.06.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,32 EUR od 27.06.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,31 EUR od 15.07.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,31 EUR od 21.08.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,30 EUR od 12.09.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,29 EUR od 28.11.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,28 EUR od 17.12.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,28 EUR od 21.01.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,27 EUR od 30.01.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,26 EUR od 19.02.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,25 EUR od 30.03.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,24 EUR od 20.04.2009. do 30. rujna 2015.,

- na iznos od 43,23 EUR od 20.05.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,22 EUR od 19.06.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 43,21 EUR od 24.08.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,46 EUR od 28.09.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,44 EUR od 29.09.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,43 EUR od 28.10.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,43 EUR od 13.11.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,41 EUR od 01.12.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,41 EUR od 04.01.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,40 EUR od 01.03.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,38 EUR od 01.04.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,37 EUR od 03.05.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,35 EUR od 02.06.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,35 EUR od 02.07.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,33 EUR od 02.08.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,32 EUR od 12.08.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,31 EUR od 01.10.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,29 EUR od 14.10.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,27 EUR od 02.11.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,26 EUR od 02.12.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,24 EUR od 04.01.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,23 EUR od 04.02.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,21 EUR od 02.03.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,20 EUR od 07.04.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,18 EUR od 06.05.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,16 EUR od 06.06.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 58,14 EUR od 06.07.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 52,06 EUR od 06.09.2012. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 52,03 EUR od 23.10.2012. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 52,02 EUR od 26.11.2012. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,99 EUR od 19.12.2012. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,97 EUR od 29.01.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,96 EUR od 25.02.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,93 EUR od 02.04.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,91 EUR od 30.04.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,88 EUR od 10.06.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,87 EUR od 01.08.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,83 EUR od 29.08.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,82 EUR od 30.08.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,79 EUR od 02.09.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,77 EUR od 28.10.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,74 EUR od 30.12.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,72 EUR od 31.01.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,69 EUR od 07.03.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 51,67 EUR od 07.03.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,70 EUR od 07.03.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,70 EUR od 11.03.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,69 EUR od 30.04.2014. do 30. rujna 2015.,

- na iznos od 3,69 EUR od 05.06.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,68 EUR od 04.08.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,68 EUR od 04.09.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,67 EUR od 03.10.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,67 EUR od 07.11.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,67 EUR od 18.12.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,66 EUR od 18.12.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,66 EUR od 18.12.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,65 EUR od 10.03.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,64 EUR od 07.04.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,64 EUR od 07.04.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,63 EUR od 12.05.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,63 EUR od 12.05.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,62 EUR od 10.06.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,61 EUR od 10.07.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,61 EUR od 08.09.2015. do 30. rujna 2015.,

po stopi od 15 % godišnje do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14 % godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12 % godišnje, a od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

II Nalaže se tuženici Zagrebačkoj banci d.d. Zagreb da tužiteljici Gordani Červeni isplati zakonske zatezne kamate na pojedinačne iznose preplate po osnovi promjene tečaja CHF, i to:

- na iznos od 1,30 EUR od 19.03.2007. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,87 EUR od 12.03.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 3,07 EUR od 28.11.2008. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 21,34 EUR od 21.01.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 16,97 EUR od 30.01.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 24,76 EUR od 19.02.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 16,69 EUR od 30.03.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 14,36 EUR od 20.04.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 15,46 EUR od 20.05.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 13,85 EUR od 19.06.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 13,72 EUR od 24.08.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 13,53 EUR od 28.09.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 13,42 EUR od 29.09.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 11,02 EUR od 28.10.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 13,89 EUR od 13.11.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 15,60 EUR od 01.12.2009. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 18,85 EUR od 04.01.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 21,37 EUR od 01.03.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 27,13 EUR od 01.04.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 25,65 EUR od 03.05.2010. do 30. rujna 2015.,

- na iznos od 29,14 EUR od 02.06.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 47,21 EUR od 02.07.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 41,14 EUR od 02.08.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 35,97 EUR od 12.08.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 47,72 EUR od 01.10.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 46,80 EUR od 14.10.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 42,20 EUR od 02.11.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 55,91 EUR od 02.12.2010. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 70,49 EUR od 04.01.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 59,22 EUR od 04.02.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 62,40 EUR od 02.03.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 54,51 EUR od 07.04.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 62,85 EUR od 06.05.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 80,39 EUR od 06.06.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 76,85 EUR od 06.07.2011. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 85,36 EUR od 06.09.2012. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 85,60 EUR od 23.10.2012. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 88,13 EUR od 26.11.2012. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 86,04 EUR od 19.12.2012. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 78,27 EUR od 29.01.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 82,62 EUR od 25.02.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 86,20 EUR od 02.04.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 83,77 EUR od 30.04.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 80,22 EUR od 10.06.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 78,88 EUR od 01.08.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 81,58 EUR od 29.08.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 81,07 EUR od 30.08.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 80,85 EUR od 02.09.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 83,37 EUR od 28.10.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 86,16 EUR od 30.12.2013. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 87,13 EUR od 31.01.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 88,49 EUR od 07.03.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 88,49 EUR od 07.03.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 67,02 EUR od 07.03.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 67,14 EUR od 11.03.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 65,25 EUR od 30.04.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 63,96 EUR od 05.06.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 66,88 EUR od 04.08.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 67,83 EUR od 04.09.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 68,86 EUR od 03.10.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 69,83 EUR od 07.11.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 70,96 EUR od 18.12.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 70,96 EUR od 18.12.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 70,96 EUR od 18.12.2014. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 71,32 EUR od 10.03.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 71,32 EUR od 07.04.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 71,32 EUR od 07.04.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 71,32 EUR od 12.05.2015. do 30. rujna 2015.,

- na iznos od 71,32 EUR od 12.05.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 71,32 EUR od 10.06.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 71,32 EUR od 10.07.2015. do 30. rujna 2015.,
- na iznos od 71,32 EUR od 08.09.2015. do 30. rujna 2015.

po stopi od 15 % godišnje do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14 % godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12 % godišnje, a od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice u dijelu u kojem zahtijeva:

- isplatu iznosa od 3.230,99 EUR po osnovi preplate nastale zbog promjene kamatne stope, sa zakonskim zateznim kamatama koje na pojedinačne iznose preplate navedene u točki I izreke teku od 1. listopada 2015. do isplate;

- isplatu iznosa od 3.951,09 EUR po osnovi preplate nastale zbog promjene tečaja CHF/HRK, sa zakonskim zateznim kamatama koje na pojedinačne iznose preplate navedene u točki II izreke teku od 1. listopada 2015. do isplate.

i

r i j e š i o j e

I Dopušta se preinaka tužbe iz podneska tužiteljice od 24. ožujka 2025.

II Nalaže se tuženici Zagrebačkoj banci d.d. Zagreb da tužiteljici Gordani Červeni naknadi parnični trošak u iznosu od 800,00 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 6. studenog 2026. pa do isplate, po stopi određenoj, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III U preostalom dijelu, svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 12. lipnja 2019. podnijela tužbu protiv tuženice navodeći da je kao korisnica kredita s tuženicom 27. prosinca 2006. sklopila Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3208122759 na iznos od 62.769,45 CHF u kunskoj protuvrijednosti, uz valutnu klauzulu vezanu uz CHF. Navodi da je tuženica u predmetni Ugovor unijela odredbu prema kojoj je redovna kamatna stopa tijekom trajanja ugovorne obveze promjenjiva na temelju jednostrane odluke banke, a da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo niti je tužiteljica mogla utjecati na njezin sadržaj, budući da se radilo o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru koji je mogla prihvatiti ili odbiti kao cjelinu. Tvrdi da joj pritom nisu na transparentan način objašnjeni razlozi i pojedinosti

mehanizma promjene kamatne stope niti odnos toga mehanizma prema drugim ugovornim odredbama, tako da na temelju jasnih i razumljivih kriterija nije mogla predvidjeti ekonomske posljedice koje bi iz takve odredbe za nju mogle proizaći. Poziva se na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., potvrđenu presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., kojom je u odnosu na tuženicu pravomoćno utvrđena nepoštenost i ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja se mijenja jednostranom odlukom banke. Nadalje navodi da je i ugovorna odredba kojom je glavnica kredita vezana uz CHF utvrđena nepoštenom i ništetnom u istom kolektivnom postupku, u dijelu potvrđenom presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., jer potrošači prije i prilikom sklapanja ugovora nisu bili u cijelosti informirani o parametrima i rizicima bitnim za donošenje informirane odluke, čime je, protivno načelu savjesnosti i poštenja, nastala znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Pozivajući se na članak 502.c Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 2/07. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/08., 96/08. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 123/08. – ispravak, 57/11., 148/11. – pročišćeni tekst, 25/13., 89/14. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 70/19.; dalje u tekstu: : ZPP) i članak 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14., 110/15., 14/19.; dalje u tekstu: ZZP) o učinku odluke donesene u postupku kolektivne zaštite potrošača, tužiteljica smatra da je sud u ovom postupku vezan pravnim utvrđenjima o nepoštenosti i ništetnosti navedenih ugovornih odredbi. Stoga zahtijeva povrat iznosa koje je tijekom otplate kredita platila više zbog primjene jednostrano mijenjane kamatne stope u odnosu na početno ugovorenu kamatnu stopu te zbog primjene promijenjenog tečaja CHF/HRK u odnosu na tečaj važeći u vrijeme isplate kredita, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na svaki pojedini preplaćeni iznos od dana njegova plaćanja do isplate, smatrajući tuženicu nepoštenim stjecateljem. Nadalje navodi da su stranke 29. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je provedena zakonska konverzija kredita iz CHF u EUR. Međutim, smatra da provedenom konverzijom nije ostvarena potpuna restitucija posljedica nastalih primjenom nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog Ugovora. Prema njezinim tvrdnjama, Dodatkom su izmijenjeni valuta kredita, kamatna stopa, preostala glavnica i budući način otplate, ali time nisu u cijelosti vraćeni iznosi koje je do konverzije platila više po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Zbog toga smatra da je konverzijom provedena samo djelomična, a ne potpuna restitucija, te da joj i nakon konverzije pripada pravo zahtijevati isplatu preostalih iznosa s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

2. Tuženica je u odgovoru na tužbu od 8. kolovoza 2019. u cijelosti osporila osnovu i visinu tužbenog zahtjeva te predložila njegovo odbijanje. Istaknula je prigovor zastare u odnosu na sva potraživanja dospjela prije 13. lipnja 2014. Osporila je i visinu zahtjeva navodeći da tužiteljica uz tužbu nije dostavila dokumentaciju iz koje bi proizlazilo da je izvršila uplate u iznosima na kojima temelji zahtjev, kao ni dokaz kojim bi se mogla provjeriti pravilnost izračuna na kojemu je zahtjev zasnovan. Protivila se tome da se kao dokaz koristi izračun izrađen izvan ovog postupka te je istaknula da je eventualnu visinu potraživanja potrebno utvrditi financijskim vještačenjem provedenim u postupku pred sudom. Kao odlučnu okolnost istaknula činjenicu da je predmetni kredit već konvertiran iz kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit u kunama s valutnom klauzulom u EUR, na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj: 102/15.; dalje u tekstu: ZID ZPK/15).

Navela je da je tužiteljici, u skladu sa zakonski propisanim postupkom, dostavila izračun konverzije i prijedlog izmjene ugovora, da je izračun konverzije bio podvrgnut neovisnoj provjeri te da je tužiteljica ponuđenu konverziju prihvatila, nakon čega su stranke 29. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu. Prema tvrdnjama tuženice, prilikom izračuna konverzije uzete su u obzir sve uplate koje je tužiteljica do tada izvršila po kreditu u CHF, uključujući uplate kamata, a njihov je učinak iskorišten pri izračunu obveza po usporedivom kreditu s valutnom klauzulom u EUR. Smatra da je sklapanjem Dodatka među strankama uspostavljena nova i valjana pravna osnova njihova ugovornog odnosa. Navodi da su njime izmijenjene valuta kredita, kamatna stopa i preostali iznos glavnice te uređen način raspolaganja preplatom utvrđenom konverzijom, pri čemu je položaj tužiteljice izjednačen s položajem u kojem bi se nalazila da je od početka koristila odgovarajući kredit s valutnom klauzulom u EUR. Budući da je tužiteljica ponuđenu konverziju dobrovoljno prihvatila, tuženica smatra da se uplate izvršene po osnovnom CHF kreditu više ne mogu promatrati izdvojeno od pravnih učinaka Dodatka niti se za njih može zahtijevati povrat po pravilima o stjecanju bez osnove, jer su te uplate iskorištene u okviru konvertiranog kreditnog odnosa. U tom se smislu tuženica pozvala i na tadašnju praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, osobito na odluku Rev-1172/2018 od 19. ožujka 2019., iz koje izvodi zaključak da se učinci ništetne ugovorne odredbe mogu otkloniti naknadnim sporazumom stranaka. U odnosu na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019., na koju se pozvala tužiteljica, tuženica je istaknula da se ona odnosi na postojanje pravnog interesa za postavljanje deklaratornog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti nakon konverzije, a ne daje odgovor na pitanje postoji li nakon valjano provedene konverzije i zasebna kondemnatorna tražbina za povrat iznosa plaćenih prije konverzije. Nadalje navela da su tužiteljici prije prihvata konverzije bili poznati uvjeti kredita u EUR prema kojima je konverzija provedena, uključujući primjenjive kamatne stope, te da je tužiteljica imala mogućnost prihvatiti ili odbiti ponuđenu konverziju. Smatra da se nakon prihvata konverzije tužiteljica ne može naknadno pozivati na pojedine elemente ranijeg CHF kredita, izdvajati ih iz ukupnog učinka konverzije i ponovno zahtijevati njihovu isplatu, jer bi se time zanemarili pravni učinci Dodatka koji je sama prihvatila.

3. Tuženica je podneskom od 8. kolovoza 2022., očitujući se nakon donošenja presude Suda Europske unije u predmetu C-567/20 od 5. svibnja 2022., dodatno razradila svoje prigovore u pogledu pravnih učinaka provedene konverzije te ustrajala na stajalištu da je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu, na temelju prisilnih odredbi ZID ZPK/15, među strankama uspostavljena nova i valjana pravna osnova kojom su nadomještene ništetne odredbe osnovnog ugovora. Pozvala se pritom na presudu Suda Europske unije C-567/20 i pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u oglednom postupku Gos-1/2019. Također je osporila i svojstvo tužiteljice kao potrošača te navela da je iz Ugovora proizlazi da je kredit odobren radi kupnje i adaptacije kuće, ali da tužiteljica nije dokazala da je predmetni pravni posao sklopila isključivo u privatne, nekomercijalne svrhe. Smatra da se svojstvo potrošača ne presumira, već da je na tužiteljici teret dokazivanja da je Ugovor sklopila izvan svoje poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti, te da od utvrđenja te činjenice ovisi može li se tužiteljica u ovoj parnici pozivati na pravna utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite potrošača.

4. Nakon provedenog financijskog vještačenja tužiteljica je podneskom od 24. ožujka 2025. navela da nema primjedbi na nalaz i mišljenje vještaka Goranke Šmer Maraš od 24. veljače 2025. te je, u skladu s rezultatima vještačenja sadržanim u

tablicama 5. i 6. nalaza, uredila tužbene zahtjeve. Tako uređenim zahtjevima od tuženice zahtijeva isplatu iznosa od 3.230,99 EUR po osnovi preplate nastale zbog promjene kamatne stope te iznosa od 3.951,09 EUR po osnovi pozitivnih tečajnih razlika, sa zakonskim zateznim kamatama na svaki pojedinačno određeni iznos od dana njegova plaćanja do isplate.

4.1. Navedeno uređenje tužbenog zahtjeva predstavlja preinaku tužbe. Tuženica se u podnesku od 19. kolovoza 2025. preinaci usprotivila te je u odnosu na preinačeni dio zahtjeva istaknula prigovor zastare, a sud je preinaku tužbe dopustio smatrajući je svrsishodnom za konačno rješenje odnosa među strankama. Osim toga, za preinaku tužbe postoji uporište u odredbi članka 190. stavka 2. ZPP kojom je propisano da tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka, a koja je u sudskoj praksi protumačena na način da je tužitelj ovlašten nakon vještačenja preinačiti tužbu. Uz navedeno, ističe se kako je na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanom 26. studenog 2021. usvojen zaključak da je u predmetima korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon izvedenog dokaza financijskim vještačenjem.

4.2. Slijedom toga, odlučeno je kao u točki I izreke rješenja.

5. Presudom ovog suda od 29. rujna 2025., ispravljenom rješenjem od 14. listopada 2025. tužbeni zahtjev tužiteljice djelomično je prihvaćen, dok je u preostalom dijelu odbijen kao neosnovan. Rješenjem Županijskog suda u Bjelovaru, poslovni broj: Gž-1061/2025-2 od 11. prosinca 2025. navedena presuda ukinuta je i predmet vraćen ovom sudu na ponovno suđenje. Drugostupanjski sud pritom je ocijenio da nije ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka u vezi s dopuštenom preinakom tužbe te da je prvostupanjski sud odlučivao u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva, dok je razlog ukidanja bio vezan uz pogrešno utvrđenu visinu preplate priznate prilikom konverzije. Naime, utvrđenje da je prilikom konverzije tužiteljici priznata preplata od 3.458,99 EUR bilo je protivno nalazu i mišljenju vještakinje i Dodatku Ugovoru o kreditu, iz kojih proizlazi da je ta preplata iznosila 4.944,90 HRK, odnosno 656,30 EUR.

6. U ponovljenom postupku tuženica je podneskom od 21. kolovoza 2026., pozivajući se na pravno shvaćanje proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u presudi i rješenju, poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., ustrajala na tvrdnji da tužiteljici nakon provedene konverzije ne pripada pravo na isplatu glavnih iznosa preplate. Ujedno je dodatno istaknula prigovor zastare zahtjeva za isplatu zakonskih zateznih kamata, smatrajući da je konverzijom 30. rujna 2015. prestala glavna restitucijska tražbina, nakon čega je tražbina zateznih kamata postala samostalna tražbina koja prema članku 226. Zakon o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05.; dalje u tekstu: ZOO) zastarijeva u roku od tri godine. U prilog tome pozvala se, između ostaloga, na odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-1111/2025-2 od 27. siječnja 2026. i Gzz-170/02-2 od 26. ožujka 2003.

7. Radi razjašnjenja, a za ovaj postupak odlučnih okolnosti te radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja sud je tijekom postupka pročitao cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu predmeta i to: ugovor o namjenskom kreditu: broj:

3208122759 od 27. prosinca 2006., otplatni plan za kredit s prilozima, Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju od 29. siječnja 2016., proveo financijsko vještačenje po vještaku Goranki Šmer Maraš iz Marimar d.o.o. te saslušao tužiteljicu u svojstvu parnične stranke.

8. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

9. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužiteljice kojim traži da joj tuženica izvrši isplatu više uplaćenog novčanog iznosa po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, te isplatu više uplaćenog novčanog iznosa po osnovi ništetne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF.

10. Među strankama nije sporno da su 27. prosinca 2006. sklopile Ugovor o namjenskom kreditu broj: 3208122759 kojim je tuženica tužiteljici odobrila kredit od 62.769,45 CHF u kunskoj protuvrijednosti, s rokom otplate od 360 mjeseci, uz početnu redovnu kamatnu stopu od 4,50 % godišnje, promjenjivu tijekom trajanja ugovornog odnosa, te uz otplatu mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti CHF prema ugovorenom tečaju na dan plaćanja. Nije sporno ni da su stranke 29. siječnja 2016. sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je, s obračunskim stanjem na dan 30. rujna 2015., provedena konverzija kredita u kredit s valutnom klauzulom u EUR.

11. Međutim, sporna je pravna i činjenična osnova tužbenog zahtjeva, odnosno jesu li ništetne odredbe predmetnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi jednostranom odlukom banke i valutnoj klauzuli u CHF; da li se tužiteljica može pozvati na pravomoćna utvrđenja iz presuda donesenih u kolektivnom sporu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. i Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-6632/2017 od 14. lipnja 2018. u smislu članka 118. Zakona o zaštiti potrošača, s obzirom na to da je u ovoj pravnoj stvari kao pravna osnova istaknuto stjecanje bez osnove, dok presude iz kolektivnog spora definiraju naknadu štete kao pravnu osnovu u pojedinačnim parnicama s osnove presude donesene u kolektivnom sporu; da li se i u pojedinačnim sporovima, koje potrošač pokrene protiv trgovca, mora dokazivati ništetnost spornih ugovornih odredbi za koje je već utvrđena ništetnost u kolektivnom sporu koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača; da li odredba o valutnoj klauzuli švicarskog franka (CHF) podliježe testu poštenosti s obzirom na presude Suda Europske unije, poslovni broj: C-81/2019, od 9. srpnja 2020.; je li tužiteljica pri sklapanju ugovora bila informirana i da li se o predmetnom ugovoru o kreditu pojedinačno pregovaralo; da li korisnik kredita koji je proveo konverziju kredita ima pravo na obeštećenje; sporno je li nastupila zastara za novčano potraživanje tužiteljice, je li se tuženica može smatrati poštenim stjecateljem u odnosu na tijek zateznih kamata te ima li tužiteljica status potrošača.

12. U odnosu na osporeno svojstvo tužiteljice kao potrošača, mjerodavna je odredba članka 3. točke 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03.; dalje u tekstu: ZZP/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora, prema kojoj je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njezinu zanimanju niti njezinoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

12.1. Za ocjenu svojstva potrošača odlučna je svrha zbog koje je konkretan ugovor sklopljen, i to prema okolnostima koje su postojale u vrijeme njegova sklapanja. Stoga naknadni način korištenja stvari pribavljene sredstvima kredita sam po sebi ne mijenja pravnu narav ugovora ako ugovor u trenutku njegova sklapanja nije bio povezan s poslovnom, trgovačkom ili profesionalnom djelatnošću korisnika kredita.

12.2. Iz članka 6. predmetnog Ugovora proizlazi da je kredit odobren radi kupnje i adaptacije kuće. Tužiteljica je u svom iskazu navela da je kredit podigla radi kupnje kuće u mjestu Fratrija kraj Buja te da je tek znatno kasnije, kada više nije mogla uredno podmirivati kreditne obveze, određeno vrijeme iznajmljivala jedan, donji stan u toj kući radnicima, dok se kuća danas više ne iznajmljuje. Njezin iskaz u tom je dijelu prihvaćen kao vjerodostojan jer je suglasan sadržaju Ugovora, a iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je u vrijeme njegova sklapanja kredit bio namijenjen obavljanju gospodarske ili profesionalne djelatnosti.

12.3. Činjenica da je dio nekretnine više godina nakon sklapanja Ugovora određeno vrijeme bio iznajmljivan radi lakšeg podmirivanja kreditnih obveza ne dovodi u pitanje prvotnu, osobnu svrhu kreditiranja. Stoga je tužiteljica predmetni Ugovor sklopila kao fizička osoba izvan svoje poslovne ili profesionalne djelatnosti i u ovom ugovornom odnosu ima svojstvo potrošača.

13. Budući da tužiteljica ima svojstvo potrošača, na predmetni se odnos primjenjuju pravna utvrđenja iz postupka kolektivne zaštite interesa i prava potrošača pokrenutog pred Trgovačkim sudom u Zagrebu u predmetu P-1401/2012.

13.1. U tom je postupku u odnosu na Zagrebačku banku d.d. pravomoćno utvrđeno da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. u potrošačkim ugovorima o kreditima koristila ugovorne odredbe kojima je redovna kamatna stopa tijekom trajanja ugovorne obveze bila promjenjiva na temelju jednostrane odluke banke i njezinih internih akata, bez prethodnog pojedinačnog pregovaranja s potrošačima o egzaktnim parametrima i metodi njihova izračuna. U odnosu na valutnu klauzulu vezanu uz CHF pravomoćno je utvrđena povreda kolektivnih interesa potrošača u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008., jer prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora potrošači nisu bili u cijelosti informirani o parametrima potrebnim za donošenje informirane odluke o preuzimanju valutnog rizika. Predmetni je Ugovor sklopljen 27. prosinca 2006., dakle unutar oba relevantna razdoblja.

13.2. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., a potom i odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015. U odnosu na valutnu klauzulu odluka je pravomoćna donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Pž-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., a revizijska je odluka donesena pod brojem Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019.

14. Prema članku 502.c ZPP pravno utvrđenje iz presude donesene u postupku zaštite kolektivnih interesa i prava o tome da je određenim postupanjem trgovca došlo do povrede ili ugrožavanja zakonom zaštićenih kolektivnih interesa i prava obvezuje u pojedinačnoj parnici u kojoj se osoba na takvo utvrđenje pozove. Odgovarajući učinak odluke donesene u postupku kolektivne zaštite propisan je i člankom 118. ZZP.

14.1. Stoga nije osnovan prigovor tuženice da se tužiteljica na pravomoćna utvrđenja iz kolektivnog postupka ne može pozivati zato što svoj novčani zahtjev zasniva na pravilima o stjecanju bez osnove, a ne na pravilima o naknadi štete. Vezanost za kolektivnu presudu odnosi se na pravno utvrđenje o povredi prava potrošača i nepoštenosti predmetnih ugovornih odredbi. Pravna posljedica takve ništetnosti, odnosno obveza vraćanja onoga što je na temelju ništetne odredbe primljeno, prosuđuje se prema pravilima obveznog prava o posljedicama ništetnosti i stjecanju bez osnove. Županijski sud u Bjelovaru već je u ovom predmetu ocijenio da je prvostupanjski sud mogao primijeniti članak 502.c ZPP i da je odlučivao u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva

15. Međutim, vezanost pravnim utvrđenjima iz kolektivnog postupka ne isključuje razmatranje tvrdnje trgovca da su u konkretnom ugovornom odnosu postojale posebne okolnosti zbog kojih se s potrošačem o određenoj odredbi ipak pojedinačno pregovaralo ili mu je prije sklapanja ugovora pružena takva razina informacija koja bi mu omogućila razumjeti stvarne ekonomske posljedice prihvaćene ugovorne odredbe.

15.1. Takve okolnosti tuženica u ovom postupku nije dokazala. Iz sadržaja predmetnog Ugovora proizlazi da se radi o unaprijed sastavljenom ugovoru tuženice, dok iz izvedenih dokaza ne proizlazi da je tužiteljica mogla utjecati na sadržaj odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi ili valutnoj klauzuli niti da je tuženica pokazala spremnost te odredbe prilagoditi eventualnim prijedlozima tužiteljice.

15.2. U odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, tužiteljici je Ugovorom bila određena početna kamatna stopa od 4,50 % godišnje, ali ugovorna odredba nije sadržavala egzaktne, unaprijed poznate i provjerljive parametre na temelju kojih bi potrošač mogao utvrditi zbog kojih će se razloga, u kojem trenutku i u kojem opsegu ta stopa tijekom dugotrajnog kreditnog odnosa promijeniti. Tuženica nije dokazala da je tužiteljici prije sklapanja Ugovora na razumljiv način objasnila mehanizam formiranja promjenjive kamatne stope i utjecaj pojedinih čimbenika na buduću visinu njezine obveze.

15.3. Isto vrijedi za valutnu klauzulu. Za materijalnu transparentnost takve odredbe nije dovoljno da prosječnom potrošaču bude poznato da se tečaj strane valute može mijenjati. Bilo je potrebno pružiti informacije na temelju kojih bi potrošač mogao procijeniti moguće stvarne ekonomske posljedice znatne promjene tečaja CHF na visinu mjesečnog anuiteta i ukupnu preostalu obvezu, osobito imajući u vidu dugotrajnost kreditnog odnosa i istodobno ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu. Tuženica nije dokazala da je tužiteljici takav opseg informacija bio pružen.

16. Neosnovano je u tom smislu i pozivanje tuženice na presudu Suda Europske unije C-81/19 te na članak 22. ZOO. Člankom 22. ZOO dopuštena je mogućnost ugovaranja valutne klauzule kao instituta, ali tom odredbom nije propisano da se obveza mora vezati upravo uz CHF, niti je njome određen sadržaj predmetne ugovorne odredbe, način raspodjele valutnog rizika ili opseg informacija koje je banka dužna pružiti potrošaču. Predmetna ugovorna odredba stoga nije puki prijepis zakonske norme koji bi samo zbog toga bio isključen od ispitivanja nepoštenosti.

17. Slijedom svega navedenoga, ugovorne odredbe kojima je promjena redovne kamatne stope prepuštena jednostranoj odluci tuženice, bez unaprijed određenih objektivnih parametara i metode njihove primjene, te odredbe kojima je otplata kredita

vezana uz CHF bez prethodnog potpunog informiranja tužiteljice o stvarnom opsegu valutnog rizika nepoštene su i ništetne.

18. Pravna posljedica ništetnosti prosuđuje se prema odredbama ZOO. Prema članku 323. stavku 1. ZOO svaka je ugovorna strana u slučaju ništetnosti dužna vratiti drugoj ono što je na temelju takvog ugovora primila, dok iz članka 1111. ZOO proizlazi obveza vraćanja onoga što je bez pravne osnove prešlo iz imovine jedne osobe u imovinu druge. Kada ne bi bilo naknadno provedene zakonske konverzije, posljedica ništetnosti spornih odredbi bila bi pravo tužiteljice na restituciju svakog iznosa koji je primjenom tih odredbi platila više od iznosa koji bi bila dužna platiti primjenom valjano ugovorenih parametara. Međutim, u ovom predmetu na konačni opseg restitucijske tražbine odlučno utječe Dodatak Ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija u skladu sa ZID ZPK/15.

19. Valjanost samog Dodatka nije dovedena u pitanje ništetnošću spornih odredbi osnovnog Ugovora. Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom postupku poslovni broj Gos-1/2019-36 od 4. ožujka 2020. zauzeo je pravno shvaćanje da sporazum o konverziji sklopljen na temelju ZID ZPK/15 ima pravne učinke i valjan je i u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Ni presuda Suda Europske unije C-567/20 od 5. svibnja 2022. ne dovodi do drukčijeg zaključka. Ona se odnosi na odredbe Dodatka kojima je proveden zakonski model konverzije i koje odražavaju sadržaj prisilnih odredbi nacionalnog prava. Iz toga ne proizlazi da nepoštene odredbe osnovnog Ugovora postaju valjane, nego da se pri odlučivanju o novčanom zahtjevu mora uzeti u obzir pravni učinak valjano provedene konverzije.

20. ZID ZPK/15 konverziju je uredio tako da se položaj korisnika kredita vezanog uz CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je od početka koristio odgovarajući kredit s valutnom klauzulom u EUR. U tu svrhu rekonstruira se EUR kredit, primjenjuju odgovarajuće kamatne stope za usporedive EUR kredite, izrađuje novi otplatni plan, a stvarno izvršene uplate po CHF kreditu preračunavaju se i koriste za namirenje obveza iz tako rekonstruiranog kreditnog odnosa. Upravo je to utvrđeno i financijskim vještačenjem u ovom predmetu. Vještak je analizom dokumentacije o konverziji utvrdio da je konverzija provedena u skladu sa ZID ZPK/15 te da su u njezin izračun uzeti svi kunski iznosi koje je tužiteljica do 30. rujna 2015. stvarno uplatila po CHF kreditu, sa svim izmjenama kamatnih stopa i tečaja, uključujući upravo one iznose koji su vještačenjem utvrđeni kao preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i tečaja

21. Za odgovor na pitanje kakva prava potrošaču nakon tako provedene konverzije još pripadaju odlučno je pravno shvaćanje proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u presudi i rješenju, poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. Prema tom pravnom shvaćanju, potrošač koji je na temelju ZID ZPK/15 konvertirao kredit s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na zasebno utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredbi osnovnog Ugovora, ali ima pravo na zakonske zatezne kamate na pojedinačne preplaćene iznose od njihova plaćanja do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom, odnosno do 30. rujna 2015., i to u punom iznosu, bez oduzimanja preplate utvrđene konverzijom. Razlog takvog razlikovanja proizlazi iz samog mehanizma konverzije. Stvarno izvršene uplate po CHF kreditu iskorištene su u korist potrošača za namirenje rekonstruiranih obveza po EUR kreditu. Zbog toga ti isti iznosi nakon konverzije više ne ostaju u imovini banke bez

pravne osnove i ne mogu ponovno biti predmetom zasebne restitucije. Nasuprot tome, zakonske zatezne kamate koje su do 30. rujna 2015. nastale na pojedinačne preplaćene iznose nisu bile dio zakonskog obračuna konverzije niti su njime namirene. Vrhovni sud stoga izrijekom zaključuje da taj dio tražbine ostaje izvan učinka konverzije.

22. Primjenom navedenog pravnog shvaćanja na konkretan odnos, nije osnovan zahtjev tužiteljice za zasebnu isplatu 3.230,99 EUR preplate nastale zbog promjene kamatne stope niti 3.951,09 EUR pozitivnih tečajnih razlika. Riječ je o iznosima koji su sadržani u stvarno izvršenim uplatama tužiteljice do 30. rujna 2015., a koje su u cijelosti uzete u obzir pri zakonskoj konverziji. Zbog toga je u odnosu na navedene glavne iznose odlučeno odbijanjem zahtjeva u točki III izreke.

23. Drukčije je glede zakonskih zateznih kamata na pojedinačne preplate nastale do konverzije. Prema članku 1115. ZOO, kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, plaćaju se i zatezne kamate, kod nepoštenog stjecatelja od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. U konkretnom slučaju ne postoji osnova da se tuženicu glede tih primitaka smatra poštenim stjecateljem. Riječ je o profesionalnom pružatelju financijskih usluga koji je sam sastavio i primjenjivao ugovorne odredbe za koje je pravomoćno u postupku kolektivne zaštite utvrđeno da su nepoštene i ništetne. Uostalom, pravno shvaćanje iz Rev-457/2025-21 upravo polazi od toga da potrošaču na pojedinačne preplaćene iznose pripada zakonska zatezna kamata od njihove uplate do 30. rujna 2015. Stoga se ranije pravno shvaćanje na koje se tuženica pozivala glede početka tijeka kamata tek od dana zahtjeva ne može primijeniti na ovu pravnu situaciju.

24. Radi utvrđenja visine pojedinačnih preplaćenih iznosa i zakonskih zateznih kamata koje su na njih nastale do konverzije provedeno je financijsko vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji Goranki Šmer Maraš. Nalazom i mišljenjem od 24. veljače 2025. utvrđeno je da preplata nastala zbog promjene kamatne stope iznosi 3.230,99 EUR, a pozitivne tečajne razlike 3.951,09 EUR, odnosno ukupno 7.182,08 EUR. Na svaki pojedinačni iznos preplate vještakinja je obračunala zakonsku zateznu kamatu od dana njegova plaćanja do 30. rujna 2015., pri čemu ukupan iznos tako obračunatih kamata iznosi 3.085,70 EUR.

24.1. Tuženica je nalazu i mišljenju prigovorila podneskom od 18. ožujka 2025. Navela je da je vještakinja preplatu priznatu tužiteljici u postupku konverzije pogrešno uračunala na način da ju je oduzela od obračunatih zakonskih zateznih kamata, umjesto od glavne tražbine. Pozvala se pritom na članak 19.c stavak 1. točku 4. ZID ZPK/15, ističući da se na iznose preplate utvrđene konverzijom nisu obračunavale zatezne kamate, zbog čega smatra da se takva preplata ne može koristiti za umanjenje tražbine zakonskih zateznih kamata.

24.2. Na ročištu od 29. kolovoza 2025. vještak je, usmeno pojašnjavajući nalaz i mišljenje, ostao kod svojeg izračuna. Pojasnio je da je preplatu iz konverzije uračunao primjenjujući pravila iz članaka 171. i 172. ZOO prema kojima se pri namirenju najprije uračunavaju kamate, a zatim glavnica. Naveo je da je zakonsku zateznu kamatu obračunao na svaki pojedini iznos preplate po osnovi promjene kamatne stope i promjene tečaja od dana njegova nastanka do 30. rujna 2015. te da zbroj tako obračunatih kamata iznosi 3.085,70 EUR, kako je prikazano u tablici 10 nalaza. Budući da je i preplata iz konverzije utvrđena sa stanjem na dan 30. rujna 2015., smatra da se eventualno uračunavanje te preplate može izvršiti upravo na taj dan.

24.3. Tuženica je i nakon takvog pojašnjenja ostala kod prigovora te istaknula da je vještakinja trebala izraditi i varijantu izračuna u kojoj bi se preplata iz konverzije uračunala u glavnicu, kao i da konačno uređeni tužbeni zahtjev tužiteljice ne uzima u obzir preplatu priznatu konverzijom ni kroz umanjenje glavnice ni kroz umanjenje zakonskih zateznih kamata. Vještak je na to naveo da se radi o prigovorima pravne naravi o kojima se ne može očitovati, dok je s financijskog aspekta potvrdio da konačno postavljeni zahtjev ne uključuje umanjenje za preplatu iz konverzije.

24.4. Nalaz i mišljenje prihvaćeni su u dijelu koji se odnosi na financijsko-matematička utvrđenja, jer su izrađeni na temelju dokumentacije o stvarnom prometu po kreditnoj partiji, datumima pojedinačnih uplata i primjenjivim kamatnim stopama, a izneseni prigovori nisu doveli u pitanje pravilnost pojedinačno utvrđenih iznosa preplate ni aritmetičku pravilnost obračuna zateznih kamata. Pitanje na koji se način na tako utvrđene tražbine pravno odražava preplata priznata u postupku konverzije nije pitanje financijske struke, nego pitanje primjene materijalnog prava o kojemu odlučuje sud. U tom pravnom dijelu nije prihvaćen način uračunavanja preplate iz konverzije koji je vještakinja primijenila u jednoj od varijanti nalaza. Naime, naknadno doneseno pravno shvaćanje proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženo u odluci poslovni broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. razjasnilo je da potrošaču zakonske zatezne kamate na pojedinačne preplaćene iznose do 30. rujna 2015. pripadaju u punom iznosu, bez oduzimanja preplate utvrđene konverzijom. Stoga preplata od 4.944,90 HRK, odnosno 656,30 EUR, priznata tužiteljici u postupku konverzije, ne umanjuje iznos do tada nastalih zakonskih zateznih kamata.

24.5. Slijedom toga, za odluku su prihvaćena stručna utvrđenja vještaka o visini pojedinačnih preplata i o zakonskim zateznim kamatama koje su na njih nastale do 30. rujna 2015., dok pravni zaključak o učinku preplate priznate konverzijom nije preuzet iz nalaza, nego je izveden primjenom pravnog shvaćanja iz odluke Rev-457/2025-21.

25. Vještak je u nalazu prikazao i varijantu izračuna u kojoj su pozitivne tečajne razlike umanjene za negativne tečajne razlike, pri čemu neto tečajna razlika iznosi 3.878,85 EUR, dok ukupne negativne tečajne razlike iznose 72,24 EUR. Međutim, tužiteljica je konačno uređeni tužbeni zahtjev zasnovala na pojedinačnim pozitivnim tečajnim razlikama iz tablice 6. nalaza, ukupno 3.951,09 EUR, odnosno na konkretnim mjesečnim iznosima koje je stvarno platila više zbog primjene ništetne valutne klauzule. Stoga je za odlučivanje o zahtijevanim zakonskim zateznim kamatama mjerodavan upravo taj pojedinačni obračun.

26. Tužiteljica svojim konačno uređenim zahtjevom nije posebno zatražila isplatu zbrojenog iznosa od 3.085,70 EUR kao samostalne glavne tražbine, nego je uz glavne iznose od 3.230,99 EUR i 3.951,09 EUR zahtijevala zakonske zatezne kamate na svaki pojedinačno specificirani preplaćeni iznos od dana njegova plaćanja do isplate. Stoga je, ostajući u granicama postavljenog zahtjeva iz članka 2. stavka 1. ZPP, zahtjev prihvaćen samo u dijelu u kojem se odnosi na zakonske zatezne kamate na svaki pojedinačno navedeni iznos, od njegova plaćanja do 30. rujna 2015. Time se ne dosuđuje druga niti nova tražbina, nego vremenski uži dio upravo onoga kamatnog zahtjeva koji je tužiteljica postavila. Takav način odlučivanja odgovara i pravnom učinku iz Rev-457/2025-21, prema kojem konverzija ne dira već nastale zatezne kamate do 30. rujna 2015., dok nakon toga više nema glavne restitucijske obveze na koju bi takve kamate nastavile teći.

26.1. Zato je tuženici u točkama I i II izreke naložena isplata zakonskih zateznih kamata na pojedinačne preplate po osnovi promjene kamatne stope i promjene tečaja do 30. rujna 2015., dok je zahtjev za tijek tih kamata od 1. listopada 2015. do isplate odbijen zajedno s glavnim iznosima, kako je odlučeno u točki III izreke.

26.2. Pri tome se ne dosuđuje zakonska zatezna kamata na iznos već dospjelih zateznih kamata. Tužiteljica nije postavila zaseban zahtjev za daljnje, odnosno procesne kamate na kapitalizirani iznos do 30. rujna 2015. nastalih kamata, pa o takvoj tražbini nije niti odlučivano. Time se izbjegava pitanje daljnjeg ukamaćivanja dospjelih kamata iz članka 31. ZOO.

27. Neosnovan je i prvotno istaknuti prigovor zastare restitucijske tražbine. U odnosu na promjenjivu kamatnu stopu kolektivni je postupak pravomoćno okončan 13. lipnja 2014., a u odnosu na valutnu klauzulu 14. lipnja 2018. Tužba je podnesena 12. lipnja 2019., dakle unutar općeg petogodišnjeg zastarnog roka iz članka 225. ZOO. Upravo je takvu ocjenu prigovora zastare u ovom predmetu već prihvatio Županijski sud u Bjelovaru u rješenju Gž-1061/2025-2. Na ocjenu zastare ne utječe ni preinaka tužbe izvršena nakon financijskog vještačenja. Konačnim uređenjem zahtjeva nije promijenjena činjenična osnova potraživanja, nego je visina već utužene restitucijske tražbine usklađena s rezultatima provedenog dokaza. Tužiteljica je već tužbom zahtijevala povrat preplaćenih iznosa po istim ništetnim ugovornim odredbama zajedno sa zakonskim zateznim kamatama na pojedinačne preplate. Stoga učinak prekida zastare nastupa podnošenjem izvorne tužbe, što je u skladu i s pravnim shvaćanjem Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-123/2024-5 od 27. svibnja 2024.

28. Posebno je razmotren novi prigovor tuženice iz podneska od 21. kolovoza 2026. prema kojem bi tražbina zateznih kamata, zato što je konverzijom 30. rujna 2015. prestala glavna restitucijska obveza, nakon toga postala samostalna tražbina koja zastarijeva u trogodišnjem roku iz članka 226. ZOO.

28.1. Taj prigovor nije prihvaćen. U ovom predmetu tužiteljica nije nakon prestanka glavne tražbine naknadno i po prvi put postavila novi, samostalni zahtjev samo za isplatu kamata. Već je izvornom tužbom zajedno s restitucijskim zahtjevom zahtijevala zakonske zatezne kamate na svaki pojedini preplaćeni iznos od dana njegove uplate do isplate, a isti je kamatni zahtjev zadržala i prilikom uređenja tužbe nakon vještačenja. Predmet odlučivanja stoga cijelo vrijeme čini jedna te ista restitucijska pravna zaštita sa zakonskim posljedicama nepoštenog stjecanja, a ne naknadno nastala nova parnica radi samostalnih kamata.

28.2. Zbog toga pravno shvaćanje iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-1111/2025-2 od 27. siječnja 2026. ne dovodi do drukčijeg zaključka. U toj je odluci riječ o zahtjevu za zatezne kamate postavljenom nakon što je glavna tražbina naknade štete već bila isplaćena i njezina isplata priznata, zbog čega je naknadno postavljeni zahtjev za kamate predstavljao novi samostalni tužbeni zahtjev. Ovdje takva procesna situacija ne postoji: tužiteljica je u ovoj parnici od početka istodobno zahtijevala restituciju glavnih preplata i zakonske zatezne kamate koje na te preplate pripadaju.

28.3. Iz istog razloga nije neposredno primjenjivo ni pravno shvaćanje iz odluke Gzz-170/02-2 od 26. ožujka 2003., koje se odnosi na naknadno samostalno potraživanje kamata nakon što je prethodno glavna obveza već podmirena. Pravna posljedica koju

je prošireno vijeće Vrhovnog suda tek u Rev-457/2025-21 vezalo uz konverziju ne mijenja identitet zahtjeva koji je tužiteljica postavila u ovoj parnici niti ga retroaktivno pretvara u novi zahtjev istaknut nakon podmirenja glavnice.

28.4. Činjenica da je pravno shvaćanje o učinku konverzije na glavnu restitucijsku tražbinu konačno razjašnjeno odlukom Rev-457/2025-21 ne mijenja identitet kamatnog zahtjeva koji je tužiteljica postavila već izvornom tužbom niti učinak prekida zastare nastao njezinim podnošenjem.

28.5. Slijedom toga, prigovor zastare iz članka 226. ZOO ocijenjen je neosnovanim.

29. Visina i tijek dosuđenih zateznih kamata određeni su prema stopama propisanim za pojedina razdoblja, i to po stopi od 15 % godišnje do 31. prosinca 2007., od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14 % godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12 % godišnje, a od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po stopi određenoj člankom 29. ZOO, kako je pobliže određeno u točkama I. i II izreke.

30. Prema tome, zahtjev tužiteljice prihvaćen je u dijelu zakonskih zateznih kamata na pojedinačne preplaćene iznose do 30. rujna 2015., kako je odlučeno u točkama I. i II. izreke, dok je zahtjev za isplatu glavnih iznosa od 3.230,99 EUR i 3.951,09 EUR te za daljnji tijek zakonskih zateznih kamata od 1. listopada 2015. do isplate odbijen kao neosnovan, kako je odlučeno u točki III izreke.

31. Odluka o trošku temelji se na članku 154. stavku 4. ZPP koji propisuje da ako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, sud može odrediti da svaka stranka snosi svoje troškove ili da jedna stranka naknadi drugoj stranci samo pojedine troškove. U ovoj pravnoj stvari stranke su djelomično uspjele u parnici i to u približno jednakim dijelovima u pogledu osnovanosti i visine, pa je stoga odlučeno da svaka stranka snosi svoj parnični trošak pri čemu je uzeta u obzir činjenica da je tužiteljica u ovom sporu zatražila pravnu zaštitu kao potrošač, a time kao slabija ugovorna stranka protiv tuženika (trgovca) kao jače stranke u njihovom međusobnom pravnom odnosu i to u pravnoj stvari gdje sudska praksa nije bila ujednačena.

31.1. Međutim, neovisno o pravilu iz članka 154. stavka 4. ZPP, tužiteljici je valjalo priznati troškove vještačenja u cijelosti, a to uzimajući u obzir da je u tijeku postupka, radi utvrđenja visine tražbine, bilo nužno provesti vještačenje, a riječ je o nužnim troškovima koje je tužiteljica bila dužna snositi, i načelno gledajući, platila bi ih u tom istom iznosu neovisno o visini postavljenog tužbenog zahtjeva, jer oni imaju svoju ustaljenu cijenu. Također, radi utvrđenja iznosa zateznih kamata koje su tužiteljici u konačnici priznate bilo je nužno utvrditi pojedinačne iznose preplate po kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Stoga je tužiteljici navedene troškove valjalo priznati u cijelosti na temelju članka 154. stavka 3. ZPP.

31.2. Slijedom navedenog, naloženo je tuženiku da tužiteljici naknadi troškove vještačenja u iznosu od 800,00 EUR, sa zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od donošenja presude (članak 151. stavak 3. ZPP). U preostalom je dijelu određeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

32. Prema tome, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude i rješenja.

U Pazinu, 6. studenog 2026.

Sudac:
Luka Zenić

Dokument je elektronički potpisan:
Luka Zenić
Vrijeme potpisivanja:
06-11-2026
08:29:59

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U PAZINU
2.5.4.97=#0C1156415448522D323736373234363132373 6
OU=Signature
S=Zenić
G=Luka
CN=Luka Zenić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa od dana održavanja ročišta na kojem se presuda i rješenje objavljuju, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu bez obzira na to što nije na isto pristupila, odnosno od dana primitka prijepisa presude i rješenja, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda i rješenje objavljuju.

Žalba se podnosi pisano u 3 (tri) istovjetna primjerka (osim ako se podnosi elektroničkom komunikacijom), putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

DNA:
1. Tužiteljici po pun.
2. Tuženici po pun.

Broj zapisa: **9-3088f-bc6a7**

Kontrolni broj: **0a25a-90700-14422**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Luka Zenić, O=OPĆINSKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.